

СТАКЛЕНИ ЦВЕТ

Стаклени цвет.

У мојој башти расте стаклени цвет. Притајим се, ћутим и слушавам како расте. Све неки кристални, бистри, јасни звуци рађају се из стабљике да би се потом развили у леп, зелени стаклени лист. А цвет? Толико је нежан, леп, крхак да се плашим сваке латице која се отвара. Биће све у реду. То је таква природа.

Године пролазе. Улазим на врата калеидоскопског стакленика у којем љубоморно чувам праве правцате Велике Бенџамине, хризантеме, један цвет од шљиве, пар каменчића и прегршт слика које се мењају сваке вечери. Изван стакленика, у дворишту у коме сам одрастао, расте и једно дрвено дрво. Детињство му разграно гране, па изгледа као да се некако одозго смејуљи на све нас. Ту је било много деце.

Године пролазе. Изгледа волим децу. Гледам како само уживају у игри. Сећам се, једна девојчица се звала Ана. "Више није овде" – рече ми једном њена бака. А ја сам таман убрао за њу један плави стаклени цвет.

Године пролазе. Изгледа, волим људе. Идем даље. Увек изнова, вазда шарено, час овако, час онако, некад тако, некад никако, углавном свакако, котрља се, таљига се некако овај живот. Сада већ имам право да се сећам. А када се само сетим какав стаклени цвет сам имао. Чудо. Дивота видети га. Љубичасти стаклени цвет. Убрах једном и њега, међутим... Преломио се. Можда негде на половини – не сећам се баш тачно. Чак сам се и посекао на лист, на лист цвета који сам ја гајио. Комадић стакла још увек ми лута негде у телу. То није важно. Било је давно. Сећање на давно.

Ја се само плашим. Желео бих много тога, стварно много. Уосталом, као и сви. Желим свима у башти барем по један стаклени цвет. Да, да...

Чуо сам да је Ана порасла, да има дивну децу и да се заједно купају под Нијагариним водопадима.